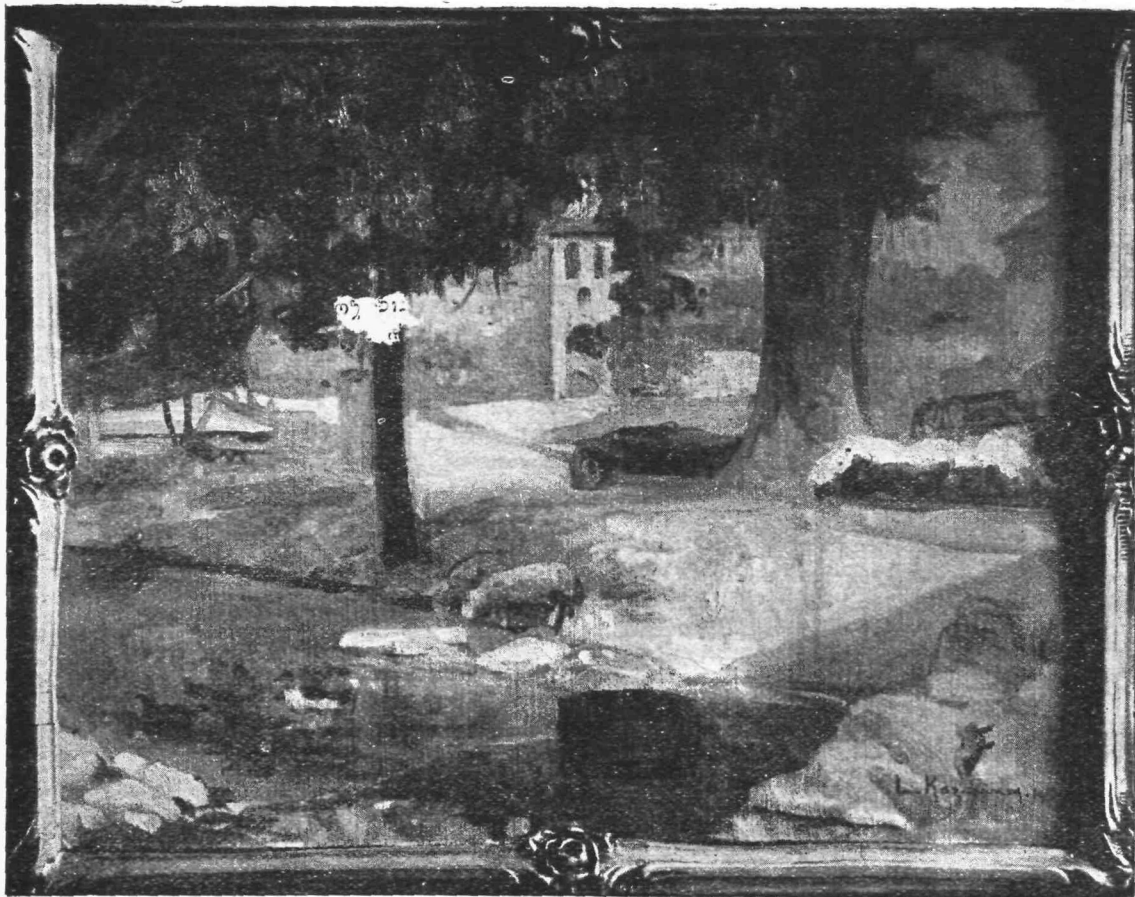

Το πείον

Πίναξ Α. Κογεβίνα

ἀνακηρύξουν μεγάλον διδάσκαλον καὶ προφήτην
τῆς τέχνης!...

Ἐκύτταξα τὴ φίλην μου, καὶ ἴστερα τὴν εἰκόνα,
καὶ πάλιν ἐκεῖνη, χωρὶς νὰ εἰμπορέσω νὰ ἀνθρ᾽ ἴσω
λέξι...

— Δοιπὸν; — ποῦ λέγει μὲ ἀνεπαρονοησία, — πε-
ριμένω τὴς ἐντυπώσεις σου. Γιατί τὸ ἔκαμες αὐτό;
Θέλεις νὰ δείξης ὅτι καὶ σύ...

— Δαγκαστὴ τὴ γλῶσσά σου ποῦ θ' ἀπεφρόσιζα ἔ-
στω καὶ εἰς τὰ ὅσπερ νὰ κάνω τέτοια μεγαλοεργ-
ματα! ἢ νομίζεις ὅτι συγνηθήκα ποῦ οἱ μεγα-
λοφρενεῖς νεωτερισταὶ μὲ τοῦς ὁποῖους μιλούσαις προ-
γῆδες δὲν μὲ ἔχον καὶ τόσο σὲ ὑπόληψι. "Αφελιάτη
μου, ἐγὼ θὰ εἶμαι πάντα τῆς παλαιᾶς σχολῆς γὰς
τὴ τέχνη περὶ νὰ εἶνε αἰωνόβια καὶ ὅχι νὰ πεθαίνῃ
σὺν τῇ μόδῃ... Πόσες φορές ἢ σχεδὸν πάντοτε χα-
λῶ ὥρατες πινελιές, γὰρ νὰ πελετήσω βαθύτερα ἢ
νὰ ἀποδώσω πισιότερα τὴν φύσιν. Δὲν μοῦ ἠοίουν
ἢ ἐύκολος ἐπιτυχία. Κατήντησε πλέον τὰ τελειομέ-
να ἔργα νὰ εἶνε μόνον σκέττα ὅλοι οἱ μεγάλοι διδά-
σκαλοι παρορνοῦνται γι' αὐτὴν τὴν ἐπιπλοκαύτητα
εἶνε λυπηρόν!

— Μὰ ἐὰ τέλειος πῆς μου ποιὸς τὸ ἔκαμε.

— Ἀρετάνια παιδί μου ἀραπὸνια διὰ μαζύ, ἔνα
σωρό μὴπως τὰ ἐμέτησα! !

— Ὅσπερ εἶδῶ ἀπὸ κάτω εἶνε ἡ φελλόχα! Τί κρι-
μα, τί κρῖμα!

— Ναι, ἐνθάδε κείται γαῖαν ἡμῶς δὲν ἔχει καὶ
τόσον ἐλεγγὸν καθὼς βλέπεις...

— Καλὰ καὶ τὰ χέρια σου ποῦ τὰ εἶχες!

— "Α, αὐτὰ ἐκτελείσαν ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ χροῆ
φτερῶν στὸ σῶμά μου ποῦ ἔτρεχε...

— Τί; φοβήθηκες τὰ παλμαραπόκια; αὐτὸ εἶνε
ἀστείον!

— Μὰ δὲν εἶμαι δὰ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο κοντὴ, ἔπρο-
πε ὅμως ἂν ἦμουν ἔξυπνη νὰ ἐξασφάλιζα πρῶτα τὰ
πράγματά μου, καὶ ἂς μὴ ὑπῆρχε φαινομενικὸς
κίνδυνος, καὶ ὕστερα νὰ τρέξω.

— Μὰ γιατί ἔτρεξες;

— "Ας δοχῶσιν ἐπὶ .. τὴν ἀρχή γιὰ εἶναι
πολὺ φυσικὸ νὰ μὴν ἐννοῇς τίποτε.

Ὅταν ἐτελείωσα τὴν εἰκόνα ἦτο ἀκόμα ἐνωρὶς
καὶ ἐσκέφθηκα ὅτι εἶχα καιρὸ νὰ κάνω ἕνα σκετ-
τὸν ἐκύτταξα λοιπὸν γύρω γύρω γιὰ νὰ εἶδω κατὰ τι ἐν-
διαφέρον, ὅταν βλέπω μαζοῖα πολὺ μαζοῖα, κάποι-
α φελλόχα νὰ κινῇ ζωηρὰ τὰ χέρια τῆς σὺν νὰ μ' ἐ-
φώναζε. Μήπως, — ἐσκέφθηκα, — ζητεῖ βοήθεια;
γύρω μου δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ ζώσας ἔαρετε λοιπὸν νὰ
πάω νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει; ἐφαίνετο ἀκίνητη εἰς τὸ
ἴδιον σημεῖον. Θὰ ἐπιάσθηκα τὰ πόδια τῆς ἢ ἴσως
τὴν ἐδάγκασε κανένα φαρμακερὸ ζῴδιον. Καὶ ἐνῶ
ἔκανα αὐτὴς τῆς εἰκασίας ἀφῆσα τὰ πράγματά μου
ν' ἔτρεξα μὲ ὅλην μου τὴν ταχύτητα Ὁ ἥλιος ἔδνε
ἀκριβῶς ὅπ' ὁπίσω τῆς, καὶ ἐπειδὴ μ' ἐζούραζε νὰ
τὸν βλέπω, ἐκύτταξα σὴ γῆ. Ὅταν ἐφθασα ἀρετὰ
κοντὰ ἀνεκάλυψα ὅτι ἦτο ἀπλοῦστατα ἕνα σκαλί-
τσο δηλ. ἕνας ξύλινος στύλος ντυμένος μὲ μιὰ γκελε-
μὰ τῆς ὁποίας τὰ μανίκια ἐκινούσε ὁ ἄνεμος, καὶ